

19. dec. 1844

FAKTA

Dato:
19. dec. 1844

Sidetal:
Dagbog D, side 1-2

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 243-
244

TRANSSKRIFTION

19 Dec: 44.

Grundtonen

Aaret er snart omme, og hvad andet kan jeg sige derom, end: at det bragte mig kun endnu bittre Skuffelser, end de foregaaende. Det drev mig til at klage og jamre, men kunde hverken drive mig til Fortvivlelse eller Virksomhed. Jeg gaaer nu i Seng, og skjøndt det er noget af det jeg helst gjør, saa er det dog heller ikke med synderlig Glæde, thi jeg er ikke mere træt om Aftenen end om Morgen, vel snarere mindre, thi om Morgen ligger den lange Dag for mig som en Byrde, om Aftenen veed jeg at jeg for en Tid kan ganske glemme Alt, jeg drømmer aldrig, eller dog saare •2• sjældent, jeg sover bare, 10 Timer som ingenting, og, som en Steen. Jeg gad vidst, hvad Enden skal blive, jeg er ganske nysgjerrig efter at faa det at vide. Egen Villie, Bestemmelse, Kraft det er Ting jeg kun kjender von hören sagen, jeg forekommer mig selv som en Gjenstand, en Prop eller saadant Noget, der driver paa med Strømmen, kommer ikke noget Halmstraa iveien, da kan Farten blive lang nok. Jeg er et Asen! I Momenter kan jeg føle mig glad og endogsaa lykkelig naar jeg glemmer Alt for en af mine Yndlingsdrømme, men indre Ro og Holdning, nei, deraf er intet Spor. En Kop Kaffe og en Pibe, stærk Kaffe og god Tobak, er sandelig en af mine største Nydelser og, ærligt talt, gav jeg gjerne alle de Dage, jeg endnu har tilbage bort til den første, der maatte ønske dem. Thi hvad er der at vente? hvad [overstreget: jeg] kan jeg opleve, der kan gjøre mig større Glæde, end en Pibe Tobak? Gaaer jeg ikke som i et Tøier, der kun rækker et vist Stykke. Lorenz Frølich har vel muntret mig en Deel, men, til syvende og sidst, er han stort bedre faren? – Jeg gider ikke! det er mit Mundheld, og det lader til at være Solens med; hvorfor Pokker kan den ikke en Dag blive reent borte, det var dog morsomt, og den gider jo ikke anstrenge sig saameget, at den kan sende saameget som een eneste Straale af de mange, den skal have, igjennem Taage og Regn ned til Pølen, hvor de lykkelige Mennesker vade omkring. – Saa nu skal jeg ærgre mig over denne Udgydelse, hvad jeg dog besluttede at holde min nye Bog fri for, men, hvorfor skulde den blive bedre end de ældre – Lirum, larum i een Kjøre, Dag ud og Dag ind, Aar efter Aar, det er et livligt Liv, man fører – dit Bæst! har du ikke Æde, Drikke og Tag over Hovedet og dertil en Kasse at snue i?

Mit Arbejde.

16 December 1877.

Til B. Ringen, som skulle komme ind til den nye forestaaende Yndel, har
j jeg levet Pindag. Naalunds Fabrik er alt indkommet. De to andre gamle
mang end en, de Tiden er saa knap. Plakings vignetter til Klammendes
Lidenskaber har jeg idag etest ved Følelses Mjeld, men det er saa meget
saa det er en Spøge, som jeg imorgen skulde tegne paa Sten (for første Gang).
Til den Nyltaars gave af P. L. Møller har jeg ogsaa gjort en lille Tegning,
som i disse Dage bliver skæret i Træ. Den lille Post af Lydsiden af
Jesens, som jeg tillige etest idag, er ikke lykkedes, da jeg foreskrev
at bringe flere Otevinger, hvorved jeg vistnok har opnået de forskjellige
Toner, som jeg troede alt ved Naalunds Brug at have faaet. Mønstret
kan jeg end ikke ved Palerstaal bringe nogen Høfløring ind i. —
Minne Malerens Billede, der vistnok er saa smukt, at det er umuligt
at male, held da jeg ikke som Steengård kan gaa hen ved den Bort
og bløde Farverne, og dog har hen til Billedet: Mærk at male,
en egen Methode, som vel kan lade sig bringe ved saa store Sager,
som hans og med saa gode Pinsel, som hans. — Forinden Løbet
til en stor Tegn, har jeg to Billeder, der rent paa at fuldføres:
So to Kæde imed Løbet, Aften — Blegpladerne ved Nygaard,
Middag — og Faar paa en Blad, Aften. —

Grundtone.

19 Dec: 77.

Reet er saadant omme, og hvad andet kan jeg sige derom, end: at det
bragte mig ikke end mit hattede Skuffelse, end de foregaaende.
Det blev mig til at klage og jonne, men kunde hørde mine mig
til Fortvivlelse eller Vidskommen. Jeg gaves mig ~~ikke~~ i Læng, og dyndt
det er muligt af det jeg helst gør, saa er det dog heller ikke midt i
saa meget glæde, thi jeg er ikke mere træt om Aftenen end om Morg-
nen, vel snarere mindre, thi om Morgenem ligger den lange
Dag for mig som en Bjæde, om Aftenem ser jeg at jeg for en Tid
har ganske glemt alt, jeg saamæn aldrig, eller dog saare

29

s jeldost, j' soove bare, 16 Timer som ingenting, og, som en
Steen. Hg gad indt, hvad Løden skal blive, j' er ganske sigs
j'gering ofte at far det at vide. Egen Viller, Ristemmelus, Kraft
jot er Ting j' hæn kjender som høren sagew, jeg funder
mig selv som en spinstand, en Prag eller saadant Noget, der
Dansen faar med Strømmen, kommer ikke noget Mellem
sireen, da han Fæstet blive lang mæ. Hg er at Gæve!
At Mærketen kan j' føle mig glad og endog en lykkelig
aanne j' glemmer alt for en af andre Hædrens dæmme,
men indse Ho og Hallering, nei, den er indt. Spee. En
Keg Kaffe og en Pipe, stærk Kaffe og god Tabak, er sandelig
en af mine største Nydelser og, endog tabt, gav j' gjore alle de
Dage, j' endnu har tilbage hørt til den første, der maatte ønske
seu. Ho hvad er den at vente? Hvad j' kan j' opleve, der kan
gjøre mig større Glæde, end en Pipe Tabak? Gæve j' ikke som
i de Tiden, der kun vedhævet et vist Stykke. Løsen Fæstet kan
vel minstet mig en Del, men det igjærende og ridet, er
han stort bedre færet? — Hg giden ikke! det er mit Værdighed,
jot lad'et til at sees Løsen med; Men for Pæren kan den ikke
en Dag blive ment hørt, det var dog mersant, og der giden jo
ikke anstænde sig saameget, at den kan sende saameget som
den eneste Skæde af de mange, den skal have, i gjen
Tage og Prag med til Pæren, hvor de lykkelige Mennesker
sede omkring. — Ser nu skal j' sige mig over dems Nøjg
er, hvad j' sig hertattet, at holde min nye Prag for, men,
hvorfor skæde den blive bedre end de andre — Løsen, Løsen
i een Njere, Dag ind og Dag ind, Aer efter Aer, det er et
lindigt Lød, man færet — dit Bæst! her du ikke Alde, Drikke og Tøj
over Hovedet og det er en Kasse at sive i?